

Til Folketingets Miljøudvalg.

Angående stormskader på sommerhuse på Nørlev Strand i forbindelse med Egon stormen 2015.

Undertegnede overrakte d. 13.03.2015 et brev til Miljøminister Kirsten Brosbøl i forbindelse med hendes og Økonomi- og indenrigsminister Morten Østergaards besøg på Nørlev Strand, Hjørring kommune.

Besøgets formål var med egne øjne at danne sig et indtryk af de skader, Egon stormen havde forvoldt på sommerhusene, og høre nærmere om ønsker og behov i den forbindelse.

Der blev udvist forståelse for vores situation, men ikke givet tilsagn om konkrete tiltag.

Vort problem kan lidt forsimplet dels i to:

1. behov for akut hjælp til de sommerhuse, der enten er faldet ned på stranden eller hænger halvt ud over klitskrænten.
2. behov for en langsigtet løsning der sikrer, at ikke langt flere huse, over en forholdsvis kort periode vil lide samme skæbne.

Ad.1:

For nuværende er der ingen erstatning at hente, og med et krav fra Hjørring kommune om nedrivning og fjernelse af husene, samt kreditforeningernes krav om indfrielse af kreditforeningslån i forbindelse hermed, står ejerne af disse huse i en dybt alvorlig og økonomisk uholdbar situation. Som det fremgår af brevet til miljøministeren, beder vi politikerne om hjælp, f.eks. ved at man med tilbagevirkende kraft laver nogle ændringer/justeringer af den gældende Stormflodsordning således, at huse der ødelægges på grund af, at ekstrem storm medfører voldsomme bølger, der skyller ind over stranden og undergraver klitskrænterne, bliver erstatningsberettigede.

Ad. 2:

Som nævnt i brevet til miljøministeren vil sandfodring, hvor naturen går sin naturlige gang, sandsynligvis kunne fungere over en lang periode på vilkår, der er økonomisk bærbar. Vanskelighederne opstår, som eksempelvis ud for Nørlev Strand, når naturens gang ikke er baseret på naturens gang, men på menneskeskabte vilkår. Kort sagt: Når kombinationen af den naturlige sedimenttransport udebliver grundet hård kystsikring i havet, i vort tilfælde ud for Lønstrup og Skallerup klit(moler, høfder mv.), og der ikke tages skyldigt hensyn til læsideerosion ud for bebyggede områder, i vort tilfælde ud for Nørlev Strand, er der en række husejere der uforskyldt bliver tvunget til at betale prisen i form af huse, der ryger i havet, uden de har været i stand til at værne sig imod det. For en mere langsigtet løsning beder vi om at få iværksat tiltag, hvor der ud for særlig udsatte bebyggede områder, i dette tilfælde ud for Nørlev Strand, tillades beskyttelsesforanstaltninger, der over en lang periode både kan sikre

en god strand og en sikring af husene mod havets bølger i forbindelse med ekstreme stormvejrssituationer. (Der henvises til miljøministerens brev)

For os er der noget paradoksalt i, at lovgivningen pålægger grundejerne ansvaret for at beskytte deres huse mod havet (grundlæggende princip siden 1874), medens myndighederne, her Kystdirektoratet, i praksis umuliggør dette.

Som eksempel måtte sommerhusejere ved Nørlev Strand i mange år ikke foretage nogen form for beskyttelse af deres grunde, og ansøgninger om lokal skræntbeskyttelse blev nægtet disse grundejere. Efter 2014 har Kystdirektoratet henvist grundejere ved Nørlev Strand til sandfodring, men sandfodring er både teknisk og økonomisk umulig for den enkelte grundejer, og det er reelt den enkelte grundejer, der har pligt til at beskytte sin ejendom mod havet.

Det, der derfor reelt sker, er at voldsomme storme derved får lov til at underminere udsatte skrænter, hvorved huse falder i vandet, og disse matrikler reelt bliver til strand uden rettigheder for ejerne af disse matrikler.

I praksis er Vesterhavets strande Statens ejendom, og havet sørger således for, at husejere uden nogen form for erstatning sikrer, at Staten bevarer sine strande. Det kunne i praksis minde om ekspropriation uden erstatning, selv om der sikkert er juridiske spidsfindigheder, der kan tages i brug for, at dette ikke bliver tilfældet.

Som nævnt i brevet til miljøministeren finder vi, at der kan etableres løsninger, der både sikrer en god strand og en god beskyttelse af udsatte huse, og i de tilfælde, hvor det alligevel går galt, at der så findes en ordning, der kompenserer for det økonomiske tab, husejerne lider.

Grundlæggende beder vi egentlig bare ministeren om lidt fleksibilitet og åbenhed i relation til myndighedsbehandlingen af konkrete kystbeskyttelsesforanstaltninger, og en imødekommenhed for gennemførelse af en økonomisk kompensation i de tilfælde, hvor det alligevel går galt.

Vi håber, at Miljøudvalget vil se på sagen, og være miljøministeren behjælpelig med at finde løsninger, der ikke efterlader os husejere i en både menneskelig og økonomisk kaotisk situation.

Med venlig hilsen

Kelly Langkilde.